

Under hensyntagen til disse overordnede samfundsmæssige målsætninger tilstræbes der gennem etablering af hensigtsmæssige rammevilkår for landbrugserhvervet at opnå en landbrugsproduktion af høj kvalitet og værdi og at sikre grundlaget for et fortsat konkurrencedygtigt og i bred forstand bæredygtigt landbrug med tilhørende forarbejdningsindustri.

Hvis jeg ganske kort skal opsummere mine hovedsynspunkter med hensyn til en fremtidig fælles landbrugspolitik, må det blive på følgende måde: Vi skal reformere EU's landbrugspolitik i en forenklet og markedsorienteret retning med fokus på forbruger- og miljøhensyn, og vi skal støtte landbrugserhvervet i dets bestræbelser på at produktudvikle og forbedre konkurrenceevnen, så det kan klare sig i et større EU og på det globale marked på frie konkurrencevilkår.

Ordningerne på fiskeriområdet er i modsætning til landbrugsordningerne hovedsagelig rettet mod strukturtilpasning og omfatter ikke i tilsvarende omfang ordninger, som er rettet mod egentlig markedsregulering gennem prisstøtte m.v. På fiskeriområdet er de fleste støtteordninger baseret på EU-medfinansiering. Ordningerne omfatter bl.a. støtte til modernisering og fornyelse af fiskerifartøjer, kapacitetstilpasning af flåden samt støtte til investeringer i akvakulturforarbejdning og afsætning. Disse støtteordninger suppleres af et kommissionsinitiativ vedrørende omstilling i fiskerisektoren, det såkaldte PESCA, hvor Erhvervsministeriet og Arbejdsministeriet deltager.

Baggrunden for PESCA er behovet for en regional, tværgående foranstaltning i forbindelse med fiskerisektorens tilbagegang. De gældende retsakter for EU-strukturfonde skal tages op til revision inden udgangen af 1999, og i den forbindelse indgår tilpasningen af fondene under hensyn til en kommende udvidelse af EU.

Danmark vil prioritere støtten til fiskeri eller til kapacitetstilpasning af fiskeflåden inden for EU meget højt. Der er allerede sket en væsentlig reduktion af kapaciteten i Danmark, og i forbindelse med en fortsat tilpasning vil vi sikre, at der samtidig sker en fornyelse af flåden. Den principielle danske holdning vil endvidere være, at direkte støtte til enkeltvirksomheder bør undgås, fordi den kan virke konkurrenceforvridende. På den anden side vil man fra dansk side imidlertid være indstillet på at anvende de ordninger, der vedtages inden for EU, fordi den danske fiskerisektor ellers ville

blive vanskeligere stillet i den internationale konkurrence.

Fiskerordningerne omfatter endvidere nogle nationale ordninger af begrænset omfang, bl.a. en ordning for yngre fiskere og en konsulentordning. Der er tale om støtte, som er med til at sikre de generelle betingelser for hele erhvervet, og regeringen har ikke til hensigt at ændre disse nationale finansieringsordninger.

Forhandling

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg takker for ministerens redegørelse. Jeg er enig i, at vi ikke direkte kan overføre tingene fra New Zealand, men vi kan godt drage vores erfaringer derfra. Til gengæld synes jeg egentlig godt, ministeren kunne have været noget mere kritisk over for virkningerne af EU's støtteordninger. De store forbrydelser, EU's landbrugsstøtteordninger lægger op til, skal efter min opfattelse nævnes ved navn: De er asociale over for verdens lavtlønslande; de er ødelæggende for miljø og husdyrvelfærd; de opfordrer til grådighed; deres udformning viser tydelig mangel på almindelig sund fornuft, og endelig er de et ekstremt eksempel på nogle politikeres ødsle omgang med befolkningens penge.

Mens Danmark driver ulandspolitik med venstre hånd, ødelægger den rige verdens støtteordninger med højre hånd grundlaget for en fornuftig udvikling i den tredje verden. Støtteordningerne er simpelt hen unfair konkurrence over for befolkningerne i verdens lavtlønslande. Når en gennemsnitlig dansk landmand producerer for 1 kr., får han 50 øre i støtte i form af hektarstøtte og markedsordninger. I aprilnummeret af Dansk Erhvervslandbrug – som vel ingen vil beskylde for at hetze mod danske landmænd – var der en leder, der slog fast, at både plantebrug og kvægbrug har hele deres indtægt fra landbrugsstøtten. Kun svinebrug har en indtægt ud over det, de får i tilskud.

Alt imens danske landbrugere bryster sig af høj effektivitet og produktivitet, har de altså intet at lade deres kolleger i lavtlønslandene høre. Disse kolleger konkurrerer på et verdensmarked, hvor priserne er dumpet af den overflod af fødevarer, europæisk og amerikansk landbrug pumper ud som følge af den store støtte. Hvordan kan det så undre, at landmænd i lavtlønslandene opgiver at konkurrere på en kunstig lav markedspris og overlader det til